

Kým a čím vlastně jsme?

Je to již nějaký ten týden, kdy jsem psala jako reakci na jakési povzdechnutí paní(slečny)lively nad nárůstem počtu rakovin v populaci, v návštěvní knize toto:

Všem k rakovině: Setkala jsem se s takovým zajímavým názorem, se kterým plně rezonuji. Je to delší, hodím to do mailu a s laskavým svolením Tomáše předložím zde k zamyšlení.

Mějte ovšem stále na paměti, že nestačí číst nějaké názory jiných bytostí - jste přímými účastníky celého dění, současné kulturní paradigma je špatné a nedoceňuje sílu myšlení. Každá doba má své vžité představy, země je plochá, země je kulatá.....existují stovky předpokladů, které máme za zaručené a které mohou nebo nemusí být správné. Historie ve většině případů prokázala jejich nesprávnost. Pokud historie má být vodítkem, pak mnohé z toho co o světě předpokládáme není pravda, jsme, ale v těch představách uvěznění - často nevědomky. (to je paradigma)

Moderní materialismus zbavuje lidi potřeby cítit odpovědnost, totéž lze často říct o náboženství. Pokud, ale berete kvantovou mechaniku dost vážně, přímo vás k odpovědnosti nutí a nedává odpovědi, které by byly jednoznačné a konejšivé. Říká pouze: ano svět je obrovský a velice tajemný...

Až nyní jsem ve svých archivech všeho možného dohledala to, co jsem tenkrát měla na mysli a co nyní ev. možno předložit všem čtoucím a zajímavícím se.

Kým a čím vlastně jsme?

Lidské tělo je řízeno z centra, které jsme nazvali mozek. Každá jednotlivá buňka lidského těla je odtud dirigována pomocí pokynů, které jdou z této oblasti přes systémy jednotlivých orgánů až k lidské buňce. Pokud se stane, že je buňka chybně informována, dochází k disharmonii a tedy k onemocnění. V případě výpadku informací, dochází k zahájení autonomního programu buňky. Tato buňka se pak chová dle vlastních zásad a tím pochopitelně musí být nejen na obtíž, ale přímo na škodu organismu. Jde totiž o rakovinovou buňku. Chyba je v tomto případě úplně jinde, nežli tam, kde jí většina lékařů hledá. Chyba je v systému řízení, či lépe řečeno v systému znemožňujícím řízení buněk. Lidský mozek je skutečným centrem řízení. Je odpovědný za mnoho pochodů v lidském těle. Není ale tím, kdo příkazy vytváří. On je pouze přetváří ve srozumitelnou formu a samozřejmě je zpětně kontroluje. Vytváří tak systém řízení, v němž sám hraje velmi důležitou úlohu. Nikoliv ale

rozhodující. Ta vzniká úplně někde jinde a v tomto přiblížení jí nazveme pouze životním tělem. Mozek sám pak jednotlivé příkazy rozesílá a kontroluje jejich plnění, ale zároveň od podřízených soustav orgánů, potažmo buněk dostává i doplňující hlášení o jejich stavu a jejich požadavcích. Obecný příkaz – na příklad příkaz k růstu rozpracuje v jednotlivé po sobě následné kroky, které je nutno splnit k tomu, aby tento obecný příkaz byl realizovatelný na hmotné úrovni těla. K tomu jako databázi využívá pochopitelně i DNA buněk a nejenom on. Tuto databázi využívají všechny složky řízení. V DNA je toho uloženo mnoho. To, co tam ale není, je program, kterým je člověk řízen na hmotné úrovni. Důležité je pochopit strukturu, podle které buňka funguje. Jak to, že je ochotná dobrovolně ke spolupráci s vyšším organismem. Co jí k tomu vede. Buňka, která je ve své podstatě živočich a jako taková je schopná samostatné existence, má své vědomí. Toto vědomí, je propojeno s vědomím člověka. Je nutné si uvědomit, že vědomí nemá nic společného s rozumem. Člověk je tvor rozumný, ale vědomí mají i zvířata, neboť cítí i žijí. Vědomí mají i rostliny, neboť i ony cítí a žijí. Vědomí rostlin je ale již značně posunuto do sféry jemnohmotného světa. V této fázi pouze chci poukázat na to, že toto vědomí se sice ve hmotném světě projevuje, ale s ubývajícím stupněm "intelligence", stále méně. Jeho hlavní objem či těžiště je posunuto do již zmiňovaného jemnohmotného světa. Tím dochází k tomu, že pro nás je stále méně zřetelné. I nerosty rostou v krystaly a podléhají evoluci ve smyslu časových proměn. Vědomí si můžeme představit jako jakousi databanku inteligentních informací. Co tedy buňku, která je schopna samostatné existence vede k tomu, že je dobrovolně ochotná ke spolupráci s vyšším organismem? Tvzení materialistických vědců o výhodnosti, se jeví při bližším přiblížení k problému, a při jeho zkoumání, jako nesmysl. Naopak, buňka touto "službou" nadřazenému organismu na sebe bere spoustu povinností a závazků. Na rozřešení této záhady jsme si na vědecko-materialistické rovině museli počkat do začátku devadesátých let minulého století. Byla totiž objevena pátá interakce a tou uzavřena jednotná teorie pole (torzní (rotační) pole). To o čem snil Albert Einstein, se stalo realitou. Tato nová teorie propojila Teorii relativity a Kvantovou mechaniku do uceleného pohledu na Universum. Zároveň ale také ukázala celý komplex sil ve své harmonii. Propojila tak vědomí (myšlení) s hmotou a ukázala, že hmota je jen odvrácenou stranou téže mince, na jejíž první straně je již zmiňované vědomí. Ukázala, že vědomí a hmota jsou vzájemně svázány tak, že je na hmotné rovině nelze od sebe oddělit a ani při pokusech v laboratořích nelze při ignorování tohoto spojení nic dosáhnout. V současnosti o tomto stavu komunikace mají vědci ještě velmi mlhavé a zkrácené informace. Proto asi také nepřekvapí, že fenomén rakoviny nejsou schopni pochopit a pokoušejí se o řešení, která

nemají valný význam. Konec konců v pokroku v léčení této nemoci je to vidět. V podstatě se dá říci, že zde lékařská věda přešlapuje na místě. Oč tedy jde u rakoviny? Komunikace s centrem je na bodu mrazu. Buňka ale musí žít. Pokud tedy nepřichází příkazy, či jsou natolik zkráceny, že je nelze

"přečíst", tak použije záložní řešení. V DNA je uloženo vše, co potřebuje pro samostatný život, který není svázán s životem nositele (člověka). V kritické situaci pro buňku, tato tedy sáhne po nouzovém řešení. Proto rakovina je neštěstí především pro buňku, která stahuje své vědomí na svou fyzickou úroveň, neboť kolaps celého systému ji nutí opustit nefunkční struktury. Na fyzické rovině buňka pak zahazuje svou existenci, která není svázána s nadřazeným celkem.

Ano jde o kritickou situaci, ne člověka ale buňky!

Je to stav nouze a rakovinová buňka by velmi ráda obnovila svůj původní stav.

Bohužel naše léčebné metody ozařování a chemoterapie jdou přesně opačnou cestou. Místo toho, aby obnovily původní stav, který je způsoben destrukcí řídicích struktur, ničí systémy, které se snaží zachránit. Jsou tak podobni hasičům, kteří se nesnaží zachránit hořící dům, ale ničí místo ohně objekty, které jsou mimo nebezpečí. Že jde o nesmysl? Vykládejte to lidem, kteří zničí vedle rakovinových buněk i normální buňky, a ještě více přispějí k disharmonii systému. Jistě, může se jim podařit v několika případech člověka napadeného rakovinou zachránit. To ale jedině tehdy, když rakovinové buňky představují zátěž takového rázu, že jejich odstranění (to znamená zátěže) je ještě v zájmu celku a to i za cenu jeho částečného poškození. Jinak dochází ke zrychlení celého procesu vedoucího ke smrti. Bezpečná cesta vede jinudy. Jde o obnovu původního stavu vědomí a řídicích struktur a tím k tomu, že rakovinovým buňkám je umožněn návrat k normální činnosti. Pochopitelně bude obnoveno původní prostředí buněk. Nově vzniklé buňky, které nikdy nebyly napojeny na "centrum vyššího vědomí", budou odstraněny. Jakmile lékaři tuto pravdu pochopí a budou schopni navozovat původní stav, rakovina vymizí. K tomu ale nedojde zítra. Důvodem je hluboká neznalost lékařů ohledně struktur života, vědomí a jeho hmotných projevů jako takových.

Jak to vidím já:

Proč tedy ten nárůst rakovin v euroamerické populaci? Zdá se, že se v této oblasti rozšířil materialismus až do té míry, že působí patologicky. Jsme z valné většiny orientováni směrem ven a zcela odtrženi od pozornosti dovnitř. (ono pověstné Jeshuovo: jedno oko obrácené ven

jedno dovnitř...) Je tu úpadek filosofický, úpadek morální, nikdo nehlasá a nepodporuje směřování k harmonii, k poznávání jednoty... Dnes i když „věřící“ tvrdí, že jsou oddáni Bohu, jejich myšlení je na hony vzdáleno tomuto tvrzení.

Ing. Eva Godžalová (alias Jerry)